

komst- og Formueskatten til Staten finde vi ligesom tidligere ganske nødvendigt sammen med de militære Forslag, hvorfor vi ogsaa kunne give det vor Tilslutning.

Forslaget om Afrustning m. m. indstille vi til Forkastelse.

Et andet *Mindretal* (Munch, Slengerik og Zahle) stiller de samme Ændringsforslag, som Slengerik og Zahle stillede, da Forsvarslovene var til 2den Behandling i Folketinget i Foraaret. Og ligesom Ændringsforslagene ere de samme, saaledes kan Mindretallet ogsaa ganske henholde sig til den Motivering, der i forrige Rigsdagssamling ledsagede de af Slengerik og Zahle stillede Ændringsforslag, idet vi hertil knytte enkelte Bemærkninger, fremkaldte ved senere fremkomne Udtalelser og Oplysninger samt ved det Folketingsvalg, der i Mellemtiden har fundet Sted.

Ordføreren har i Indledningen til Betænkningen opstillet nogle Punkter, om hvilke han mener, at der er Enighed mellem alle Udvalgets Medlemmer, efter hans Mening dog med Undtagelse af Socialdemokraterne. Vi kunne i Hovedtrækkene anerkende de i de 4 Punkter fremsatte Udtalelser som Udtryk for den fælles Opfattelse, men maa dog ønske dertil at gøre enkelte Bemærkninger.

Naar det i Punkt 1 siges, at „Danmark har Pligt til at holde en væbnet Magt til Opretholdelse af Landets Neutralitet“, da rummer denne Pligt efter vor Opfattelse ikke nogen Forpligtelse til at indrette vort Militærvæsen paa et Forsvar mod et krigerisk Angreb, der foretages med en betydelig Styrke; et saadant Angreb er ensbetydende med Krig, og der findes ingen Krigspligt. Danmarks Pligt indskrænker sig — saaledes som det er udviklet i den i Foraaret af Slengerik og Zahle afgivne Betænkning — til at holde en væbnet Styrke, der er beregnet paa at afbøde „den Art mindre Neutralitetskrænkelser af mere eller mindre tilfældig Karakter, overfor hvilke der er Brug for Politiforanstaltninger, ikke for egentlig Kamp“.

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Naar det i Punkt 3 siges, at Regeringen maa handle „i Overensstemmelse med indgaaede Traktater og med Folkerettens Regler“, da kunne vi ganske slutte os dertil, men vi maa dog her understrege, at der kun kan være Tale om Folkerettens almindelig anerkendte Regler, ikke om de mange Teorier, der opstilles af den ene og den anden Forfatter.

De 4 Punkter indeholde da efter vor Opfattelse kun den Grundsætning, at Danmark maa opfylde sine internationale Forpligtelser. Derom ere alle Udvalgets Medlemmer sikkert enige. Ogsaa Socialdemokraterne ere jo i deres tidligere Forslag og i deres Betænkning i Foraaret gaaede ud derfra.

Det er ved Skønnet over disse Forpligtelsers Omfang, Uenigheden viser sig. De forskellige Mindretal, der kræve en Udvidelse af Danmarks Militærvæsen, anse vel for de $\frac{5}{6}$ af Landet en beskeden Styrke — der ikke afviger meget stærkt fra den af os foreslaaede — for tilstrækkelig, men de paastaa, at vore Neutralitetspligter kræve, at vi ved talrige Fæstningsanlæg, Forøgelse af Hæren og Udvikling af Flaaden skulle indrette os paa at forsvare en enkelt Del af Landet, *Sjælland*, ogsaa mod større Angreb af en fremmed Magt. Dette synes os en Selvmodsigelse. Danmarks Neutralitetspligter kunne umulig være af en helt anden Karakter paa *Sjælland* end i *Jylland*, paa *Fyn* og i de øvrige Landsdele.

Det er uimodsigeligt, at Danmarks Optræden under en Krig mellem andre Magter kan faa skæbnesvangre Følger, men ingen anden Følge kan blive tilnærmelsesvis saa ulykkebringende for Landet, som det vil være, om Danmark, fordi det har Fæstningsanlæg af Betydning for de stridende Parter, inddrages i Krigen, og en haardnakket Kamp om disse Fæstningsanlæg finder Sted. Al Sandsynlighed taler for, at en saadan Kamp vilde ende med, at en af de fremmede Magter bemægtigede sig de danske Fæstningsanlæg, og da vilde en Tilbagegivelse af disse efter Krigen blive meget vanskelig at opnaa.